

Sygn. akt VI Ka 190/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Barbara Żukowska

SO Tomasz Skowron

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 r.

sprawy M. W.

oskarżonego z art. 242 § 3 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 15 lutego 2013 r. sygn. akt IIK 772/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. W. uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 190/13

UZASADNIENIE

M. W. oskarżony został o to że:

w dniu 4 lipca 2012 r. w L. korzystając z przerwy 2 miesięcy i 7 dni orzeczonej na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 kwietnia 2012 roku sygn. akt IV Kow 414/Pr w wykonaniu kary 12 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 11.09.2006 r. w sprawie III K 136/05 za czyny z art. 155 k.k. i in. bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do Aresztu Śledczego w L. po upływie wyznaczonego terminu przerwy

tj. o czyn z art. 242 § 3 k.k.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 15 lutego 2013 r. w sprawie II K 772/12 uznał oskarżonego M. W. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu tj. występku z art. 242 § 3 k.k. i wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności. Zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony M. W.. W osobiście sporządzonym środku odwoławczym nie sformułował zarzutów z art.438 k.p.k., z treści apelacji wynika jednak że oskarżony nie zgadzał się z treścią wyroku skazującego podnosząc iż nie stawiał się po przerwie w zakładzie karnym gdyż złożył wniosek o kolejną przerwę w karze i liczył na jej uwzględnienie. Wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie od popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Bezspornym w sprawie jest że oskarżonemu M. W. Sąd Penitencjarny – Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze dwukrotnie udzielał przerwy w odbywaniu kary 12 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 136/05 Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, najpierw na okres 6 miesięcy od 8.11.2011 r. do 8.05.2012 r. potem w okresie od 9.05.2012 r. do 30.06.2012 r. (odpisy postanowień k.99, k.60). Powodem udzielenia przerw była choroba matki oskarżonego, przy czym w ostatnim zdaniu uzasadnienia drugiego ze wskazanych postanowień Sąd zaznaczył że „w okresie przerwy skazany winien...podjąć rzetelne działania zmierzające do zapewnienia matce opieki w okresie gdy on sam będzie odbywać pozostałą karę pozbawienia wolności” (k.61). Bezspornym jest także że oskarżony nie zgłosił się po przerwie w jednostce penitencjarnej ani w dniu 1.07.2012 r., ani w ciągu kolejnych 3 dni tj. do 4.07.2012 r. ani w późniejszym okresie (zatrzymany został dopiero w październiku 2012 r.) mimo że o bezwzględnym obowiązku stawienia się (z którego nie zwalnia złożenie wniosku o kolejną przerwę czy też wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia) i o konsekwencjach jego niedopełnienia wiedział będąc o tym pouczony przed opuszczeniem aresztu śledczego (k.119). W tej sytuacji w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości że trafna jest konstatacja Sądu I instancji iż zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 242 § 3 k.k. Nie zmienia tej oceny argumentacja oskarżonego iż oczekiwał na rozstrzygnięcie Sądu Penitencjarnego dotyczące wniosku o kolejną przerwę a następnie na orzeczenie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu rozpatrującego jego zażalenie, jak i ustawiczne powoływanie się przez niego na chorobę matki której miał zapewnić opiekę innych osób zanim zacznie odbywać pozostałą karę. Dla Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości że oskarżony nie powrócił do zakładu karnego bez usprawiedliwionej przyczyny.

Wymierzona oskarżonemu kara 2 miesięcy pozbawienia wolności nie jest rażąco surowa, w szczególności zaś warunkowe zawieszenie wykonania tej kary bądź też orzeczenie innej kary nieizolacyjnej nie było możliwe mając na uwadze uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego uniemożliwiającą przyjęcie tzw. pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy wobec oskarżonego M. W. uznając jego apelację za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zważywszy na sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.